

Palatul Westminster, Londra, august 1487

Ne întoarcem la Londra ca să pregătim încoronarea mea. Henric își face o intrare măreață în capitală și participă la o slujbă de mulțumire pentru victoria lui, la catedrala St Paul. Îi răsplătește pe cei credincioși, chiar și pe cei care au fost credincioși fără voie, din moment ce erau închiși în Turn: îi eliberează din temniță pe Thomas Howard, contele de Surrey, și pe fratele meu vitreg, Thomas Grey.

Arhiepiscopul John Morton e numit lord cancelar, lucru care mă face să mă întreb, la fel ca alții, ce fel de ajutor i-a putut acorda regelui un părinte al Bisericii, de s-a ales cu o recompensă atât de mare.

— Spionaj, îmi spune Thomas Grey. Morton și milady mama regelui conduc cea mai mare rețea de iscoade din câte a văzut vreodată lumea. Nimeni nu vine și nu pleacă din Anglia fără ca fiul și protejatul lor să știe.

Fratele meu vitreg îmi șade alături, în sala mea de primire, iar muzica de dans ne maschează vorbele: doamnele mele exersează pași noi de dans într-un capăt al încăperii, iar noi discutăm în celălalt. Îmi ascund obrazul după lucrul de mână, ca nimeni să nu-mi vadă buzele. Mă bucur atât de mult să-l văd după atâta timp, încât nu pot să nu radiez.

— Ai văzut-o pe milady mama? îl întreb.

El dă din cap afirmativ.

— E sănătoasă? Știe că voi fi încoronată?

— E sănătoasă și mulțumită la abație. Îți transmite că te iubește și-ți urează numai bine pentru încoronare.

— Nu-l pot convinge să o elibereze, ca să se întoarcă la curte. Dar știe că n-o poate ține acolo o veșnicie. Nu are motiv.

— Dar *are* motiv, spune fratele meu vitreg cu un zâmbet strâmb. Știe că ea le-a trimis bani lui Francis Lovell și lui John de la Pole. Știe că ea i-a unit pe toți partizanii taberei York care uneltesc împotriva lui. Chiar sub nasul lui Henric și al tău, avea rețeaua ei de iscoade, din Scoția până-n Flandra. Știe că i-a pus pe toți în legătură cu ducesa Margareta, în Flandra. Însă îl scoate din minți că n-o poate spune cu glas tare. N-o poate acuza, căci ar însemna să recunoască fățiș că împotriva lui a existat un complot inspirat de mama noastră, finanțat de mătușa ta și sprijinit de bunica ta, ducesa Cecily. Nu poate să recunoască în fața regatului că membrii rămași ai Casei de York sunt uniți cu strășnicie împotriva lui. Dând în vileag conspirația, dezvăluie și amenințarea reprezentată de ei. Seamănă mult prea bine cu o conspirație a femeilor, în favoarea unui copil din familia lor. E o dovadă copleșitoare în favoarea singurului lucru pe care Henric vrea să-l nege.

— Care e acela?

Thomas își sprijină bărbia cu mâna, în așa fel încât degetele să îi acoperă gura. Nimeni nu-i poate citi pe buze. Îmi șoptește:

— Se pare că femeile se ostenesc, unite, pentru un prinț de York.

— Dar Henric spune că, din moment ce n-a venit în Anglia, pregătit pentru victorie, prințul de York nu poate exista.

— Un astfel de băiat ar fi prețios, obiectează Thomas. Nu l-ai aduce în Anglia decât după câștigarea victoriei și după ce apele s-au liniștit.

— Un băiat prețios? repet. Adică un prinț fals, un înlocuitor, un imitator.

Thomas îmi zâmbește. A stat arestat într-un loc sau altul timp de doi ani lungi: în Franța, de dinaintea bătăliei de la Bosworth și, mai recent, în Turnul Londrei. Nu va rosti nimic care l-ar putea azvârli iarăși după gratii.

— Un pretendent. Negreșit, altceva nici n-ar putea să fie.

Henric rămâne la Londra doar atât cât să-i asigure pe toți că victoria sa asupra rebelilor a fost deplină, că nu s-a aflat în pericol nici o clipă și că regele încoronat, pe care l-au plimbat cu fală prin Dublin, e acum un băiat speriat, aflat în temniță. Apoi îi ia pe lorzii

în care se încrede cel mai mult și purcede iarăși spre miazănoapte, ia la rând marile reședințe și face cercetări prin care află care lorzi au omis să păzească drumurile, cine a șoptit cuiva că nu e nevoie să-l susțină pe rege, cine s-a făcut că plouă în timp ce oștirea rebelilor a trecut năvalnic și cine și-a înșeuat calul, și-a ascuțit sabia și a plecat, ca un trădător, să i se alătore dușmanului. Neobosit, lucrând cu amănunte și șoapte, cu bârfe tainice și insulte aruncate la beție, Henric îi află pe toți cei a căror loialitate s-a clătinat când tabăra de York a lansat chemarea la luptă. E hotărât ca aceia care li s-au alăturat rebelilor să fie pedepsiți, unii fiind executați ca trădători, însă cei mai mulți sunt amendați până la ruinare, câștigul intrând în vistieria regală. Se aventurează până la Newcastle, în inima ținuturilor loiale taberei York, și trimite la curtea lui Iacob al III-lea al Scoției ambasadori cu propuneri pentru un tratat de pace și căsătorii care să asigure respectarea acestuia. Pe urmă își întoarce calul și vine înapoi la Londra – un erou cuceritor, care a lăsat ținutul de miazănoapte amețit de morți și datorii.

Îl cheamă pe micul Lambert Simnel în sala lui de primire și poruncește ca întreaga curte să fie de față: milady mama regelui, martoră înflăcărată la faptele fiului; eu, cu doamnele de companie conduse de cele două surori ale mele și cu verișoara Maggie lângă mine; mătușa Katherine, însoțindu-l zâmbitoare pe Jasper Tudor, soțul ei victorios; toți lorzii credincioși și aceia care au reușit să treacă drept credincioși. Ușile duble se deschid cu putere, iar străjerii din garda regală izbesc cu zgomot lăncile de pardoseală și strigă:

— John Lambert Simnel!

Toți se întorc să-l vadă pe băiatul slăbuț care rămâne încremenit în prag până când cineva îl împinge înăuntru; face câțiva pași în sală și cade în genunchi în fața regelui.

Primul meu gând e că seamănă într-adevăr bine cu fratele meu, așa cum arăta când l-am văzut ultima oară. E un băiat blond și frumușel, de vreo zece ani; când mama și cu mine l-am scos pe furiș din sanctuar în seara aceea întunecată, fratele meu era la fel de bălai și de zvelt. Acum, dacă trăiește pe undeva, are în jur de paisprezece ani și începe să arate a tânăr bărbat. Copilul acesta n-ar fi putut trece drept el.

— Vă amintește de cineva?

Regele mă ia de mână și mă conduce de la jilțul aflat lângă al lui, prin încăperea lungă, până la locul în care stă îngenucheat băiatul: cu capul plecat, cu ceafa dezgolită, de parcă s-ar aștepta să i se taie capul pe loc. Toți tac. În sală se află vreo o sută de oameni și toți se răsucesc să se uite la băiat când Henric se apropie de el; copilul se pleacă și mai tare, cu urechile arzând.

— Îi pare cunoscut cuiva?

Privirea dură a lui Henric îmi cercetează familia: pe surorile mele cu capetele plecate, de parcă ar fi vinovate, pe verișoara Maggie, cu ochii la băiețelul care seamănă atât de mult cu fratele ei, pe fratele meu vitreg, Thomas, care se uită în jur cu indiferență, hotărât să nu-l vadă nimeni că tresare.

— Nu, rostesc scurt.

E subțiratic, ca fratele meu Richard, și are părul bălai, tuns scurt, ca al lui. Nu-i văd fața, dar am zărit niște ochi căprui, ca ai fratelui meu, iar la ceafă are câțiva cărlionți copilărești, ca ai lui Richard. Când ședea la picioarele mamei, ea îi răsucea bucele pe degete ca pe niște inele de aur luminos și-i citea până când, somnoros, era gata de culcare. Vederea băiețelului îngenucheat mă face să mă gândesc încă o dată la fratele meu Richard, la pajul pe care l-am trimis să-i ia locul în Turn, la fratele meu dispărut, prințul Edward, și la vărul meu, Edward de Warwick, fratele lui Maggie, singur în Turn. Parcă ar fi un șir de băieți, băieți de York, toți isteți, toți fermecători, toți promițători; însă nimeni nu poate fi sigur unde se află astă-seară, nici măcar dacă trăiesc sau dacă sunt ireali, năluci închipuite, pretendenți, ca băiatul din fața noastră.

— Nu-ți amintește de vărul tău, Edward de Warwick? mă întreabă Henric răspicat, ca să audă întreaga curte.

— Nu, deloc.

— L-ai fi crezut vreodată fratele tău mort, Richard?

— Nu.

Îmi întoarce spatele acum, că piesa-mască a fost jucată, când toți pot spune că băiatul a îngenucheat în fața noastră, iar eu l-am privit și nu l-am recunoscut.

— Așadar, cine l-a luat drept fiu de York ori s-a înșelat, ori a înșelat el, decretează Henric. A fost ori neghiob, ori mincinos.

Așteaptă ca toți să înțeleagă că John de la Pole, Francis Lovell și mama mea au fost neghiobi și mincinoși, apoi continuă:

— Așadar, băiete, nu ești cine ai pretins că ești. Soția mea, prințesa de York, nu te recunoaște. Ar spune dacă i-ai fi rudă, cum susții, dar ea zice că nu-i așa. Și atunci, cine ești?

Preț de o clipă mă gândesc că de atâta spaimă, băiatul și-a pierdut darul vorbirii. El șoptește însă, rămânând cu capul plecat și cu ochii în pământ:

— John Lambert Simnel, cu voia Alteței Voastre. Iertare, adaugă el cu stângăcie.

— John Lambert Simnel. (Henric rostește numele ca un preceptor tiran.) John. Lambert. Simnel. Și cum ai ajuns din odaia ta, John, până aici? Căci a fost cale lungă pentru tine, iar pentru mine, o neplăcere costisitoare, care mi-a irosit timp prețios.

— Știu, sire. Îmi pare foarte rău, sire, spune copilul.

Cineva zâmbește cu înduioșare la auzul glăsciorului subțire, dar surprinde căutătura furioasă a lui Henric și se uită în altă parte. Văd că Maggie are chipul palid și încordat, iar Anne tremură și o ia pe Cecily de braț.

— Ți-ai pus coroana pe cap, deși știai că n-ai dreptul la ea?

— Da, sire.

— Ai luat-o sub un nume fals. A fost așezată pe capul tău, dar știai că creștetul tău umil n-o merită.

— Da, sire.

— Băiatul al cărui nume l-ai luat, Edward de Warwick, mi-e credincios și mă recunoaște drept suveran. La fel, toată suflarea Angliei.

Copilul și-a pierdut glasul; numai eu mă aflu destul de aproape ca să aud un suspin slab.

— Ce ai spus? strigă Henric la el.

— Da, sire, răspunde cu glas tremurat băiatul.

Vădit lucru, copilul nu e un rege încoronat. E un băiețel pierdut într-o lume primejdioasă. Îmi mușc buza de jos ca să nu plâng. Fac un pas înainte și-mi las blând mâna pe brațul lui Henric, însă nimic nu-l poate înfrâna.

— Ai primit sfântul mir pe piept, dar nu ești rege și nici n-aveai dreptul la mirul sfânt!

— Iertare! îi scapă gâtuit copilului.

— Pe urmă ai intrat în țara mea în fruntea unei armate alcătuite din oșteni tocmiți și din rebeli netrebniți și ai fost învinși cu desăvârșire de puterea oștirii mele și de voia Domnului!

Aducerea în discuție a Domnului o face pe milady mama regelui să iasă puțin în față, de parcă și ea ar vrea să-l certe pe copil. El însă rămâne îngenuncheat și pleacă mai adânc capul, aproape atingând cu fruntea pipirigul de pe jos. N-are nimic de spus nici puterii, nici lui Dumnezeu.

— Ce să fac cu tine? întrebă retoric Henric.

Văzând expresia uimită de pe fețele curtenilor, îmi dau seama că au înțeles brusc, ca mine, că e o faptă pedepsită cu ștreangul. E o faptă care se pedepsește cu spânzurarea, scoaterea măruntaielor și tăierea în patru. Dacă Henric îl dă pe copil pe mâna judecătorului, va atârna în ștreang până când durerea îl va face să-și piardă cunoștința; apoi călăul îl va tăia cu cuțitul, de la micul lui sex până la capul pieptului, îi va scoate inima, plămâni și mâțele, le va da foc în fața ochilor lui holbați și apoi îi va tăia brațele și picioarele, pe rând. Strâng brațul lui Henric și șoptesc:

— Te rog, îndură-te!

Privirea mea întâlnește ochii înfricoșați ai lui Maggie; văd că a înțeles și ea că stă în puterea lui Henric să încheie acest tablou vivand cu o moarte. Asta dacă nu jucăm cu totul altă scenă. Maggie știe că eu pot să joc o piesă excepțională și că s-ar putea să fiu nevoită s-o fac. Ca soție a regelui, pot să îngenunchez în fața lui în public și să-i cer îndurare în numele unui răufăcător. Maggie va veni și-mi va scoate boneta, lăsându-mi pletele să se reverse pe umeri, după care va îngenunchea și toate celelalte doamne din suita mea vor îngenunchea la rândul lor.

În Casa de York n-am făcut așa ceva niciodată, căci tatălui meu îi plăcea să împartă pedepse și îndurare după cum hotăra singur, neavând timp pentru teatrul cruzimii. Noi, cei din Casa de York, n-am fost nevoite niciodată să intervenim pentru un băiețel în fața unui rege răzbunător. În Casa de Lancaster s-a făcut așa ceva: Margareta de Anjou a îngenuncheat pentru oameni de rând căzuți în păcat, în fața sfântului ei soț. E o tradiție regală, o ceremonie recunoscută. S-ar putea să fiu nevoită s-o îndeplinesc, ca să-l salvez pe acest băiețel de la chinuri de neîndurat.

— Henric! șoptesc. Vrei să îngenunchez pentru el?